

Nr 114

Av herr **Lundström**, *angående båttrafiken över Öresund, m. m.*

(Lika lydande med motion nr 205 i Andra kammaren)

Med av statens järnvägar och De Danske statsbaner gemensamt ägda Öresundsbolagen i spetsen bedriver öresundsbatarna en restaurangrörelse, till vilken kunder lockas med åtgärder som synes påkalla uppmärksamhet från statens sida. I oktober 1966 införde nyssnämnda statsägda företag för personer över 65 år kraftiga biljettpåslag för färd mellan Malmö och Köpenhamn samt mellan Limhamn och Dragör. Rabatten gällde perioden oktober—april. Den 1 september 1967 återupptogs rabattsystemet. Det innebär att 65-åringar kan lösa månadskort för det facila priset av kr. 3:75. Kortet berättigar till obegränsat antal resor alla dagar utom lördagar i båda riktningarna mellan ovannämnda ändstationer. Det berättigar dessutom innehavaren till att fritt ta med en följeslagare som sällskap.

För den som eventuellt tror att åtgärden är ett utslag av vänlighet mot äldre människor kan det vara intressant att kasta en blick på båtarnas restaurangannonser i skånetidningarna, där bordets alla läckerheter lockande beskrivs. Att matpriserna med hänsyn till öppet vatten är synnerligen billiga, säger sig självt. Även spritpriserna är lockande låga, jämfört med de svenska, men vad de betyder för restauratören framgår med önskvärd klarhet av ett reportage i tidningen Kvällsposten. Brännvinsavansen är på Öresundsbolagens m/s Gripen 683 procent men kan på andra linjer uppgå till 1 000 procent.

Syftemålet med det av statsägda Öresundsbolagen använda rabattsystemet är uppenbarligen att bereda intresserade möjlighet till så många resor som möjligt för att stilla sitt mat- och — säkerligen framför allt — sitt spritbehov billigare än på svenska restauranger. Särskilt bekvämt är systemet för sådana som är avstängda av systembolagen. Observeras bör att — enligt Öresundsbolagens cirkulär — någon bestämmelse ej finns om att "följeslagaren" skall ha fyllt 65 år. Och följeslagarna kan alltså vara ständigt nya för varje resa. Det har också uppgivits, att på vissa linjer utdelas fribiljetter, i vilket fall än tydligare framgår, att syftemålet med båttrafiken ingalunda är en på sunda affärsmässiga principer grundad kommunikation mellan Sverige och Danmark utan snarare utnyttjandet av territorialvattengränsens möjligheter till en skattefri servering av alkoholhaltiga drycker.

Beaktar man bakgrunden till gällande restriktioner beträffande införande av sprit och cigaretter över Öresund kan det ifrågasättas om den spritsservering som stimuleras på sätt här ovan beskrivits är ur statens synpunkt acceptabel. Den omständigheten att staten själv är delägare i ett av de stora bolag som använder prisrabatten inklusive rätten till "följeslagare" som lockmedel, gör icke förhållandet smakligare.

Även på en annan båtlinje utövar ett statsägt företag en affärsverksamhet som förtjänar närmare granskning. AB Trafikrestauranger, även det ett dotterbolag till statens järnvägar, säljer på färjan mellan Trelleborg och Sassnitz guldvaror till låga priser, "ofta mindre än halva priset i Sverige", som det heter i en annons. Anledningen till de låga priserna är, enligt Trafikrestaurangers egen uppgift, att man slipper ifrån lyx- och omsättningsskatterna, d. v. s. cirka 30 procent av varans pris. Till skillnad från de guldvaror, som turister ofta medför från medelhavsländerna, vilkas kvalitet emellanåt givit anledning till överraskningar, gäller det här varor av svensk tillverkning och försedda med svenska kontrollstämplar. Trafikrestauranger beräknar att på detta sätt sälja guldvaror under nästa år för 1 miljon kr.

Båda här berörda typer av konkurrens bör bli föremål för granskning och prövning, bl. a. också huruvida det kan vara lämpligt att staten genom sina företag bedriver dylik verksamhet. Att den inte är förenlig med de näringsutövarintressen som bedriver sin verksamhet inom Sveriges gränser är klart utan några undersökningar.

Med hänvisning till det anförda föreslås,

att riksdagen måtte anmoda regeringen

dels att — där så erfordras i samverkan med den danska regeringen — avbryta ovannämnda statsägda företags i motionen kritiserade verksamhet,

dels ock att tillsammans med den danska regeringen undersöka möjligheten till en på sundare grundval uppbyggd reguljär båttrafik över Öresund.

Stockholm den 19 januari 1968

Birger Lundström (fp)